

Sygnatura akt XIII GC 1748/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Hajdys

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Adamkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2016 roku na rozprawie w Ł.

sprawy z powództwa P. R.

przeciwko A. A. z siedzibą w S. (F.)

o zapłatę kwoty 5.100 zł

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda P. R. na rzecz pozwanej A. A. z siedzibą w S. kwotę 1.217 (tysiąc dwieście siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XIII GC 1748/15

UZASADNIENIE

14 lipca 2015 roku P. R. złożył do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi pozew przeciwko A. A. z siedzibą w S. (F.) o zapłatę kwoty 5.100 zł wraz z odsetkami od 20 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. Powód wskazał że żądana kwota stanowi część roszczenia odszkodowawczego nabytego od poszkodowanej M. K. (1), powstałego w związku z najmem przez nią pojazdu zastępczego po kolizji z dnia 2 października 2014 roku, wskutek której został uszkodzony jej pojazd marki L. (...). Czynsz najmu został ustalony w wysokości 130 zł netto. Najem trwał od 2 października 2014 roku do 16 marca 2015 roku, a jego koszt objął czynsz w wysokości 21.746,40 zł, z czego pozwana zapłaciła przed procesem kwotę 3.997,50 zł, przyjmując zasadność najmu przez 25 dni i nie kwestionując wysokości dobowej stawki czynszu najmu. Powód wskazał, że na długość czasu trwania najmu wpływ miała długotrwałość prowadzonego przez pozwaną postępowania likwidacyjnego, zaś poszkodowana nie dysponowała w tym czasie środkami finansowymi na zakup nowego pojazdu w miejsce pojazdu uszkodzonego.

(pозew – k.2-5)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana podniosła zarzut niezasadności najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowaną w ogóle, z racji posiadania w tym czasie innych pojazdów oraz zarzut niezasadności czasu najmu, wskazując, że poszkodowana została 21 października 2014 roku poinformowana o zakwalifikowaniu szkody jako tzw. całkowitej. Dodając 7 dni na zagospodarowanie pozostałości pojazdu najem byłby zasadny jedynie przez 25 dni, jak to przyjęła pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego. Dalej pozwana podniosła, że poszkodowana zbyła pozostałość pojazdu L. (...) w dniu 30 października 2014 roku, co pozwala uznać, że posiadała ona środki na nabycie nowego pojazdu. Pozwana także zarzuciła, że poszkodowana nie dążyła do minimalizacji szkody, bowiem kwota odpowiadająca czynszowi najmu wystarczałaby na zakup nowego pojazdu.

Strona pozwana również zarzuciła, że stawka ustalona przez poszkodowaną i powoda była zawyżona w stosunku do stawek rynkowych oraz podniosła, że ewentualne odsetki za opóźnienie powinny być naliczane od daty wyrokowania.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k.31; sprzeciw od nakazu zapłaty – k.35-42)

Na rozprawie w dniu 22 marca 2016 roku pozwana oświadczyła, że nie kwestionuje wysokości ustalonej przez poszkodowaną i powoda stawki czynszu najmu.

(protokół rozprawy z 22 marca 2016 r. – k.116)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

2 października 2014 roku doszło do kolizji w ruchu drogowym, w którym uszkodzeniu uległ należący do M. K. (1) pojazd marki L. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Winę za uszkodzenie pojazdu marki L. (...) ponosił M. M. kierujący drugim pojazdem uczestniczącym w zdarzeniu, ubezpieczonym w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez pozwaną A. A. z siedzibą w S..

(okoliczności bezsporne)

Szkoda w pojeździe, po zgłoszeniu w dniu 6 października 2014 roku, została przez pozwaną zakwalifikowana jako tzw. szkoda całkowita, bowiem koszt przywrócenia pojazdu marki L. (...) do stanu sprzed 2 października 2014 roku przekraczał różnicę między wartością pojazdu sprzed i po szkodzie.

(okoliczność bezsporna)

2 października 2014 roku M. K. (1) zawarła z powodem M. R. (1) umowę najmu pojazdu R. (...) za czynsz w wysokości 159,90 zł brutto za dobę. Tego dnia został pojazd wydany M. K. (1). Pojazd został ostatecznie oddany powodowi 16 marca 2015 roku. Z tego tytułu powód wystawił M. K. (1) fakturę VAT nr (...) z 16 marca 2015 roku na kwotę 21.746,40 zł, obejmującej 136 dni najmu przy stawce 130 zł netto (159,90 zł brutto). Również 16 marca 2015 roku M. K. (1) zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności cedując na niego prawo do odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki L. (...).

(umowa najmu nr (...) – k.17-18; oświadczenie najemcy – k.19; protokół zdawczo-odbiorczy – k.20; oświadczenie dla ubezpieczyciela – k.21; faktura VAT nr (...) – k.22 ; umowa przelewu wierzytelności – k.30)

W tym czasie M. K. (1) miała na siebie zarejestrowane 3 samochody. Pojazdem, z którego M. K. (1) na co dzień korzystała, był samochód marki F. (...). Uszkodzony pojazd marki L. (...) był pojazdem kupionym za środki jej siostrzenicy S. K. (z uwagi na prawo do zniżek w składkach ubezpieczenia) i jej użyczony „na stałe” do korzystania. Trzeci pojazd, marki R., był przez cały ten czas uszkodzony i nie nadawał się do jazdy (uszkodzone było sprzęgło). Najęty od powoda pojazd również został przekazany do korzystania S. K., która w tym czasie nie miała do dyspozycji innego pojazdu, a ów potrzebowała do świadczenia pracy jako logoterapeuta logistyczny, tj. do dojazdów do pacjentów. S. K. czasami na prośbę M. K. (1) woziła ją najętym od powoda samochodem do lekarza. S. K. miała też upoważnienie od M. K. (1) do dokonywania czynności w postępowaniu likwidacyjnym.

(zeznania świadk ów M. K. (1) – k.116v-117 i S. K. – k.127v-128)

24 października 2014 roku pozwana otrzymała faksem notatkę urzędową Policji z miejsca zdarzenia z dnia 2 października 2014 roku, opisującą przebieg zdarzenia i wskazującą na możliwość ponoszenia winy za to zdarzenie przez M. M., w tym o zatrzymaniu dokumentu prawa jazdy M. M..

(notatka Policji – k.,84-84v)

30 października 2014 roku M. K. (1) sprzedała pozostałość pojazdu L. (...) za kwotę 3.150 zł.

(umowa sprzedaży – k.53)

Za kwotę uzyskaną ze sprzedaży (...), tj. 3.000 zł, M. K. (1) na początku listopada 2014 roku, z inspiracji S. K. i do korzystania przez nią, kupiła samochód marki V. (...). Z pojazdu tego jednak nie można było korzystać ani go przerejestrować, bowiem pojazd został kupiony mimo wcześniejszego zajęcia przez komornika sądowego w postępowaniu egzekucyjnym. W momencie kupna pojazdu V. (...) pojazd najmowany od powoda został powodowi oddany. Po ujawnieniu faktu zajęcia pojazdu V. (...) ponownie został najęty od powoda samochód zastępczy.

(zeznania świadka S. K. – k.128)

1 grudnia 2014 roku S. K. otrzymała mailowo wiadomość od pozwanej z informacją o konieczności uzupełnienia dokumentacji szkodowej poprzez złożenie umów sprzedaży wykazujących nabycie pojazdu uszkodzonego przez M. K. (1), z uwagi na ujawnienie w dowodzie rejestracyjnym, jako właściciela, danych U. M..

(wiadomość mail – k.126; zeznania świadka S. K. – k.128 v-129)

Wina M. M. spowodowania zderzenia obu pojazdów w dniu 2 października 2014 roku została stwierdzona wyrokiem z 16 stycznia 2015 roku, wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie XVII W 6354/14 i prawomocnym od 1 lutego 2015 roku.

(odpis wyroku SR dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z 16.01.2015 r., sygn. akt XVII W 6354/14 – k.74v-75)

17 marca 2015 roku powód zgłosił pozwanej szkodę związaną z najmem pojazdu zastępczego przez M. K. (1).

(korespondencja mailowa – k.23-27)

17 kwietnia 2015 roku pozwana podjęła decyzję o wypłacie powodowi odszkodowania w wysokości 3.997,50 zł, weryfikując fakturę wystawioną przez powoda pod względem długości najmu – do 25 dni.

(decyzja pozwanej z 17.04.2015 r. – k.28)

10 czerwca 2015 roku pozwana wydała decyzję o przyznaniu M. K. (1) tytułem odszkodowania za zniszczenie pojazdu L. (...) kwoty 4.400 zł, ustalając wartość pojazdu przed szkodą na kwotę 7.800 zł, zaś wartość pozostałości na kwotę 3.400 zł.

(decyzja wypłaty – k.60)

Po wypłacie przez pozwaną odszkodowania za zniszczenie pojazdu marki L. (...) M. K. (1) kupiła do współwłasności samochód marki V. (...).

(zeznania świadka M. K. (1) – k.116v-117)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Powyższy przepis stanowił podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za skutki kolizji w której uczestniczył sporny pojazd.

Warunki odpowiedzialności pozwanej jako ubezpieczyciela za szkodę spowodowaną przez ubezpieczonego przez nią posiadacza pojazdu mechanicznego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, dalej ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.). Zgodnie z art. 34 przywołanej

ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 w/w ustawy).

W razie zderzenia się dwóch pojazdów mechanicznych podstawę odpowiedzialności stanowi art. 415 k.c., tj. obowiązek naprawienia szkody związany jest z winą sprawcy (art. 436 § 2 zd. 1 k.c.).

Powyższa zasada odpowiedzialności pozwanej nie była przez nią w niniejszej sprawie kwestionowana.

Ponieważ ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych nie definiuje pojęcia szkody, konieczne jest sięgnięcie, zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, do kodeksu cywilnego. I tak, zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Na kanwie tych przepisów przyjęto w orzecznictwie, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (zob. uchwałę składu 7 sędziów SN z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012 nr 3, poz. 28). Istotne jest, co podkreślił Sąd Najwyższy w przywołanej uchwale składu 7 sędziów z 17 listopada 2011 r., że w przypadku szkody w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego wyrównanie uszczerbku w majątku poszkodowanego nie obejmuje utraty możliwości korzystania z rzeczy, lecz konieczne jest poniesienie „przez poszkodowanego wydatków na uzyskanie pojazdu zastępczego w okresie remontu uszkodzonego pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego pojazdu. (...) Refundacji mogą podlegać tylko wydatki rzeczywiście poniesione na taki najem.”. Odróżnia to ten rodzaj szkody od szkody obejmującej koszty przywrócenia pojazdu uszkodzonego do stanu sprzed szkody, albowiem w tym drugim wypadku w orzecznictwie panuje dominujący pogląd, wedle którego naprawa uszkodzonego pojazdu nie jest warunkiem wypłaty odszkodowania, bo istotne znaczenie ma fakt powstania szkody, a nie jej naprawienie. Jak podkreślił Sąd Najwyższy, ten pogląd nie jest jednak adekwatny odnośnie do najmu pojazdu zastępczego, bowiem tu strata powstaje dopiero z chwilą poniesienia kosztów najmu tego pojazdu. W praktyce orzecniczej sądów powszechnych przywołany, surowy pogląd Sądu Najwyższego uległ pewnemu zliberalizowaniu, bowiem raczej powszechnie akceptuje się (taki też pogląd wielokrotnie prezentował Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę), że wystarczające jest powstanie w majątku poszkodowanego długu z tytułu czynszu najmu, dla którego zaspokojenia dokonuje się na wierzyciela (wynajmującego) przelewu wierzytelności o odszkodowanie.

Mając powyższe na uwadze należy podnieść, że w niniejszej sprawie zasadniczą kwestią jest ustalenie, komu przysługiwał przymiot poszkodowanego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki L. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w zakresie szkody obejmującej wydatki na najem pojazdu zastępczego. Odwołując się do poglądu Sądu Najwyższego zaprezentowanego w uchwale składu 7 sędziów SN z 17 listopada 2011 r., które w tym zakresie Sąd w składzie niniejszym w pełni podziela, wskazać należy, że dla powstania szkody związanej z najmem pojazdu zastępczego konieczne jest spełnienie dwu warunków – utraty możliwości korzystania z uszkodzonej lub zniszczonej rzeczy oraz zapłata czynszu za najem pojazdu zastępczego (ewentualnie powstanie długu z tytułu konieczności zapłaty czynszu najmu).

W ocenie Sądu w wyniku zdarzenia z dnia 2 października 2014 roku właścicielka uszkodzonego pojazdu M. K. (1) nie utraciła możliwości korzystania z niego, bowiem to prawo (*ius utendi*; zob. uzasadnienie uchwały 7 sędziów SN z 17.11.2011 r., III CZP 5/11) na podstawie umowy użyczenia przeniosła na S. K.. Fakt, że S. K., spokrewniona z M. K. (1), sporadycznie odwoziła M. K. (1) do szpitala nie oznacza, że M. K. (1) z tego pojazdu korzystała w rozumieniu atrybutu prawa własności. Ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że M. K. (2)

nie posiadała gospodarczej potrzeby najmu pojazdu zastępczego po szkodzie z dnia 2 października 2014 roku, bowiem potrzeby komunikacyjne (lokomocyjne) zaspokajała korzystając z pojazdu marki F. (...).

Gospodarczą potrzebę najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie niewątpliwie miała za to S. K., bowiem wskutek zdarzenia z dnia 2 października 2014 roku utraciła możliwość korzystania z pojazdu użyczonego jej przez M. K. (1) na czas nieoznaczony. W ocenie Sądu okoliczność, że S. K. nie była właścicielem uszkodzonego pojazdu lecz jedynie biorącym w użyczenie nie niweczy możliwości przypisania jej przymiotu osoby poszkodowanej z tytułu konieczności najmu pojazdu zastępczego. Nie może bowiem ująć z pola widzenia, że w obrocie gospodarczym bezsprzecznie za poszkodowanego z tytułu konieczności ponoszenia kosztów najmu pojazdu zastępczego przy umowie leasingu uznaje się korzystającego a nie finansującego. Jednocześnie brak jest podstaw do różnicowania sytuacji prawnej biorącego rzecz w użyczenie i korzystającego, wszak wedle dyspozycji art. 709⁽¹⁾ k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków, zaś zgodnie z art. 710 k.c. przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nieoznaczony, na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy. Porównując oba przytoczone przepisy nie da się nie zauważyć od razu, że głównym uprawnieniem korzystającego i biorącego w użyczenie jest prawo do używania rzeczy. Na powyższy problem zwrócono również uwagę w literaturze przedmiotu. T. Szczurowski wskazał (T. Szczurowski, „Odszkodowanie za utratę możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu – glosa do uchwały 7 sędziów SN z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11”, MOP 2012, Nr 9, str. 495), że wbrew sugestii SN, nie należy szkody majątkowej obejmującej zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego ograniczać wyłącznie do właściciela rzeczy – szkodę tę może ponieść każdy podmiot mający prawo używania rzeczy, albowiem każdy z nich może być dotknięty szkodą w postaci pozbawienia możliwości korzystania z niej. Z kolei M. Wałachowska podniosła (M. Wałachowska, „Odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego”, Iustitia 2014, Nr 1), że szkoda polegająca na utracie możliwości korzystania z rzeczy (w celach zarobkowych lub nawet dla zaspokojenia potrzeb osobistych poszkodowanego i jego bliskich) może wynikać z utraty możliwości posiadania rzeczy i to posiadanie jako takie przedstawia określoną wartość majątkową. W konsekwencji posiadacz może żądać naprawienia szkody w razie jego naruszenia. Naruszenie posiadania stanowi „samo w sobie” szkodę majątkową. Jest tak dlatego, że każde władanie rzeczą, wykonywane „dla siebie” ma określony walor gospodarczy (pod warunkiem, że ma jakiś tytuł prawny). Samo posiadanie rodzi określone skutki prawne (choć nie jest prawem podmiotowym), przedstawia określoną wartość majątkową, zatem jego naruszenie może rodzić – obok roszczeń posesoryjnych – także możliwość zgłoszenia roszczeń o naprawienie szkody, czy z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia.

Tym samym należy uznać, że w niniejszej sprawie nastąpił rozdzwitek między osobą, która wskutek zdarzenia z dnia 2 października 2014 roku doznała gospodarczej potrzeby substytuowania uszkodzonego pojazdu marki L. (...) (S. K.), a osobą, która zawarła umowę najmu pojazdu zastępczego i w której majątku powstał dług z tytułu czynszu najmu (M. K. (1)). W konsekwencji żadna z nich nie posiada przymiotu osoby poszkodowanej z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu M. R. (2).

Ponieważ S. K. nie zawierała umowy najmu (w jej majątku nie powstał dług z tytułu obowiązku zapłaty czynszu najmu) Sąd nie widział potrzeby otwierania rozprawy i przeprowadzenia dowodu z umowy cesji zawartej przez nią z powodem (o co wносиła strona powodowa w terminie między zamknięciem rozprawy a wydaniem wyroku).

Na marginesie należy jedynie zauważyć, że gdyby nawet zaaprobować stanowisko strony powodowej odnośnie do uznania za poszkodowaną z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu M. R. (2) M. K. (1) (ewentualnie S. K.) i z zawartej przez powoda z M. K. (1) (ewentualnie z S. K.) wywodzić legitymację czynną powoda, to niniejszej powództwo i tak byłoby zasadne w niewielkiej części. Uszło bowiem uwagi obu stron, że z zeznań S. K. wynika, że po sprzedaży przez M. K. (1) pozostałości uszkodzonego pojazdu, co nastąpiło 30 października 2014 roku, za uzyskaną cenę wkrótce (świadek zeznała, że miało to miejsce „w październiku lub listopadzie, raczej w listopadzie”) został zakupiony nowy pojazd marki V. (...), który miał zastąpić pojazd uszkodzony. Jednocześnie doszło do zakończenia umowy najmu pojazdu zastępczego. Okazało się jednak, że nabyty pojazd jest zajęty przez komornika

sądowego, w związku z czym nie jest możliwe jego przerejestrowanie, jak i korzystanie z niego. Wskutek tego po pewnym czasie na nowo został najęty pojazd zastępczy od powoda. Okoliczności te nie znajdują odzwierciedlenia w przedłożonych przez powoda dokumentach w postaci umowy najmu i protokołu zdawczo-odbiorczym, jednakże najprawdopodobniej znalazły odzwierciedlenie w wystawionej przez powoda fakturze VAT, dokumentującej jedynie 136 dni najmu, mimo, że okres między 2 października 2014 roku a 16 marca 2015 roku obejmuje 165 dni. Należy przy tym wskazać, że nabycie za cenę uzyskaną ze sprzedaży pozostałości pojazdu L. (...) innego pojazdu, który wskutek zajęcia komorniczego posiadał wadę prawną, nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 2 października 2014 roku. Oznacza to, że ewentualna odpowiedzialność za skutki zdarzenia z tej daty obejmująca refundację najmu pojazdu zastępczego i tak obejmowałaby jedynie okres od 2 października 2014 roku do daty zawarcia umowy sprzedaży pojazdu V. (...) (przed tą datą, wobec niewypłacenia przez pozwaną odszkodowania za zniszczenie pojazdu marki L. (...), zarówno M. K. (1), jak i S. K., nie posiadały środków na zakup innego pojazdu). Data zawarcia umowy sprzedaży pojazdu V. (...) nie została w sposób pewny w niniejszym postępowaniu ustalona, jednakże należy wskazać, że zawarciu tej umowy towarzyszyło oddanie powodowi pojazdu zastępczego. Nie może zatem powód wywodzić negatywnych dla pozwanej skutków procesowych z faktu, że uchybił on wynikającemu z art. 3 k.p.c. obowiązkowi dawania wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Gdyby zatem żądanie pozwu uznać za usprawiedliwione co do zasady, to i tak należałoby je uznać za niewykazane co do wysokości, to bowiem na powodzie ciążył ciężar wykazania końcowej daty uzasadnionego czasu najmu. Pozwana bowiem nawet nie mogła mieć świadomości, że pojazd zastępczy został powodowi oddany przed datą wskazaną w protokole oddawczym – w tym zakresie działała w zaufaniu do dokumentów przedłożonych przez powoda w postępowaniu likwidacyjnym i w postępowaniu sądowym.

Z tych względów powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie 1. wyroku.

W punkcie 2. wyroku orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W ich skład, na podstawie art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 490), zaliczono wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)